

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale II Karnym,

w składzie :

Przewodniczący : **SSR Antonina Surma**

Protokolant : Magdalena Górską

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2015 roku we Wrocławiu

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Śródmieścia

Doroty Zalipskiej

sprawy karnej z oskarżenia publicznego :

A. P.

ur. (...) w G.,

syna Z. i J. z domu K.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

w dniu 4 marca 2014 r. we W., naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, spowodował nieumyślnie wypadek w ten sposób, że kierując samochodem osobowym m-ki O. (...), nr rej. (...), a jadąc ulicą (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...), nie zachował należytej ostrożności i nie zastosował się do znaku drogowego A – 7 „ustęp pierwszeństwa”, w wyniku czego na skrzyżowaniu z ul. (...) uderzył w kierującego motocyklem m-ki SAM nr rej. (...), a jadącego ulicą (...) od strony placu (...) w kierunku ulicy K. R. D. w wyniku czego stracił on panowanie nad pojazdem i przewrócił się uderzając w krawężnik chodnika, a następnie słupek z oznakowaniem, doznając obrażeń w postaci złamania łuku kulszowo – łonowego prawego miednicy oraz złamania żebra X strony lewej, skutkujących naruszeniem czynności narządów jego ciała na czas powyżej dni siedmiu;

tj. przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.

I. na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie w sprawie warunkowo umarza, wyznaczając jednocześnie okres próby na 1 (jeden) rok;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do zapłaty na rzecz R. D. nawiązki w kwocie 1.000 (jeden tysiąc) złotych;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 27, poz. 152) zasądza od oskarżonego koszty sądowe w sprawie w kwocie 1.447,20 złotych oraz wymierza mu 100 złotych opłaty.

Sygn. akt II K 495/14

UZASADNIENIE

W toku postępowania w sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

Dnia 4 marca 2014r. około godz. 19.00, A. P., poruszający się samochodem osobowym m-ki O. (...), nr rej. (...), jechał ul. ulicą (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...).

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 60, 98).

Dojeżdżając do skrzyżowania A. P. zwolnił, rozejrzał się, lecz nie zachował należytej ostrożności, skutkiem czego nie zastosował się do znaku drogowego A – 7 „ustęp pierwszeństwa”.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 60, 98, zeznania świadka R. D. – k. 26,

99).

W tym czasie, ulicą (...) od strony placu (...) w kierunku ulicy (...) poruszał się kierujący motocyklem m-ki SAM nr rej. (...) R. D..

(Dowód: zeznania świadka R. D. – k. 26, 99, zeznania świadka W. K. – k. 56,

120).

Wjeżdżając na skrzyżowanie z ul. Poniatowskiego J. P. uderzył w motocykl kierowany przez R. D., który stracił panowanie nad pojazdem i przewrócił się uderzając w krawężnik chodnika oraz słup z oznakowaniem.

R. D. nie przyczynił się do wypadku.

(Dowód: zeznania świadka R. D. – k. 26, 99, zeznania świadka W. K. – k. 56,

120, opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych –

k. 102- 112, 119, protokół oględzin miejsca wypadku drogowego - k. 3 – 4).

Po zdarzeniu A. P. trzymał się za głowę, powtarzał słowa „przepraszam”. Podczas udzielania pomocy R. D. przez zespół pogotowia ratunkowego, J. P. podszedł do pokrzywdzonego, przeprosił za zaistniałą sytuację i potwierdził, że do zdarzenia doszło z jego winy. Mówił, że nie zauważył motocyklisty.

(Dowód: zeznania świadka R. D. – k. 26, 99, zeznania świadka W. K. – k. 56,

120).

Obaj uczestnicy wypadku byli trzeźwi.

(Dowód: protokół badania stanu trzeźwości – k. 10, 11).

W chwili zdarzenia R. D. nie miał prawa jazdy kategorii A, które mu odebrano z uwagi na ilość punktów karnych. Uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii A zostały R. D. cofnięte decyzją Prezydenta W. z dnia 22 lutego 2013r. po uzyskaniu negatywnego wyniku egzaminu sprawdzającego kwalifikacje kierowcy. Przewrócono je, natomiast w dniu 22 lipca 2014r.

(Dowód: zeznania świadka R. D. – k. 99, informacja UM W. – k. 128).

W wyniku zdarzenia R. D. doznał obrażeń w postaci złamania łuku kulszowo – łonowego prawego miednicy oraz złamania żebra X strony lewej. Obrażenia te skutkowały naruszeniem czynności narządów jego ciała na czas powyżej dni siedmiu.

(Dowód: zeznania świadka R. D. – k. 26, 99, opinia sądowo – lekarska – k. 42 –

44).

W wyniku niezbędnego leczenia R. D. przebywał na zwolnieniu lekarskim poprzez okres 7 miesięcy. Po powrocie do pracy został zwolniony.

Pokrzywdzony w dalszym ciągu korzysta z nieodpłatnej rehabilitacji, lecz odczuwa bóle miednicy. Podczas leczenia korzystał, natomiast, z pomocy pielęgniarki, za co płacił 1500 zł.

Decyzją (...) z dnia 11 czerwca 2014r. – z ubezpieczenia następstw nieszczęśliwych wypadków - R. D. wypłacono 1300 zł. Tytułem kosztów naprawy pojazdu oraz uszkodzeń fachowej odzieży używanej przez pokrzywdzonego podczas zdarzenia, R. D. otrzymał kwotę 18.122,39 zł z ubezpieczenia J. P. w Towarzystwie (...).

Wartość uszkodzeń motocykla R. D. wycenił na około 25.000 zł. Na jego naprawę przeznaczył już 7.000 zł.

Podczas zdarzenia otarciu uległ przedni zderzak i pokrywa silnika O. (...).

(Dowód: zeznania świadka R. D. – k. 26, 99, 294, protokół oględzin pojazdu – k.

7 – 8, akta szkodowe (...) – k. 175, akta szkodowe WARTA – k. 270).

Oskarżony J. P. to sześćdziesięcioletni wdowiec, ojciec dorosłego dziecka.

J. P. uzyskał wykształcenie wyższe (Wojskowa Akademia (...)) i z zawodu jest inżynierem elektromechanikiem. Obecnie – jako oficer zawodowy jest w stanie spoczynku.

Zgodnie z własnym oświadczeniem, J. P. nie był w przeszłości leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Nie był też karany sądowo.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 59, 97 – 98, K. (...)).

W toku postępowania w sprawie oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Składał wyjaśnienia i wyraził skruchę.

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o szczere i jednoznaczne wyjaśnienia oskarżonego (k. 98, 60), który podał okoliczności, w jakich znalazł się na skrzyżowaniu ul. (...) wieczorem dnia 4 marca 2014r. Jak wskazał, wiedział, że znajdował się na ulicy podporządkowanej i przed wjazdem na skrzyżowanie rozejrzał się w lewo i w prawo, gdzie nie zauważył żadnych nadjeżdżających pojazdów. Jak wyjaśnił, jednak, nie spojrzął przed siebie, gdzie – jego zdaniem znajdował się podczas wjeżdżania przez niego na skrzyżowanie motocyklista.

Sąd dał też wiarę zeznaniom pokrzywdzonego – R. D. (k. 26 – 27, 99). Opisał on, iż dojeżdżając do skrzyżowania z ul. (...) zredukował prędkość z uwagi na pobliskie przejście dla pieszych. Zauważył już wówczas samochód nadjeżdżający od strony ul. (...), lecz – jak wskazywał – wobec faktu, iż widział, że pojazd zwalnia, był przekonany, że wkrótce się zatrzyma. Kiedy jednak okazało się, że samochód wjeżdża na skrzyżowanie – przyspieszył w celu ucieczki przed uderzeniem, co jednak mu się nie udało.

Pokrzywdzony opisał odniesione obrażenia i podkreślał, że podczas zdarzenia ubrany był w odpowiedni do jazdy na motocyklu strój. Przyznał, jednak, iż podczas zdarzenia nie posiadał prawa jazdy kategorii A, co potwierdzone zostało informacją Urzędu Miasta W.. Pokrzywdzony jednak, w toku całego postępowania wielokrotnie wskazywał, że posiadał konieczne umiejętności do kierowania motocyklem.

R. D. szeroko opisał też konsekwencje jakie zdarzenie miało dla jego życia, w szczególności, iż na skutek długotrwałego zwolnienia lekarskiego i braku możliwości w tym czasie uczestniczenia w szkoleniach, został zwolniony z pracy i

pozostawiony bez środków do życia. Jak, jednak, wynika z jego relacji, ponosił koszty związane z powrotem do zdrowia, choć nadal odczuwa dolegliwości powodowane wypadkiem. R. D. przyznał, też jednak, iż znacznie uszkodzony podczas zdarzenia motocykl poddawany jest przez niego naprawie, na którą już przeznaczył 7.000 zł. Jak wskazał, natomiast, podczas ostatniego terminu rozprawy, od iż ubezpieczyciela oskarżonego otrzymał też około 18.000 zł (k. 294), co potwierdza dokumentacja złożona przez (...) S.A. – mimo, iż uprzednio (k. 120) utrzymywał, że kwestie odszkodowania z (...) W. nie zostaną ostatecznie rozstrzygnięte do czasu zakończenia postępowania karnego.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie, wykorzystano również obiektywne zeznania świadka W. K. (k. 56, 120), który jadąc w odległości jednego samochodu od motocykla kierowanego przez pokrzywdzonego, widział przebieg zdarzenia. W szczególności zeznał on, iż kierujący samochodem gwałtownie wjechał na skrzyżowanie – „jakby w ogóle nie widział, że ktoś jedzie na drodze głównej”. Podkreślał, natomiast, iż po zdarzeniu oskarżony stwarzał wrażenie przerażonego i kilkakrotnie przeproszał pokrzywdzonego na miejscu zdarzenia. – Takie zeznania spójne są z uznanymi przez Sąd za wiarygodne relacjami R. D. i A. P..

W toku postępowania wykorzystano również bezstronną, sporządzoną w oparciu o dokumentację związaną z wypadkiem oraz wskazania wiedzy fachowej, opinią biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych (k. 102 – 112, 120), w myśl której sytuację kolizyjną spowodował A. P., który nie zachował szczególnej ostrożności podczas przejeżdżania przez skrzyżowanie i nie ustąpił pierwszeństwa motocykliście, zaś R. D. nie przyczynił się do przedmiotowego zdarzenia.

Nie kwestionowanymi przez strony aktami szkodowymi (...) S.A. (k. 136 – 176) oraz (...) W. (k. 183 – 293) posłużono się w zakresie wysokości wypłaconego na rzecz pokrzywdzonego naprawienia szkody. Informacja UM W. (k. 128) posłużyła, natomiast, do ustalenia szczegółów posiadanych przez R. D. uprawnień do kierowania pojazdami w dniu 4 marca 2014r.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie Sąd wykorzystał, również, protokół oględzin miejsca wypadku drogowego (k. 3 – 4), potwierdzający miejsce zdarzenia. Podobnie, posłużono się protokołem oględzin pojazdu marki O. (...) (k. 7 – 8), z którego wynikał stan pojazdu po kolizji. Nie posłużono się, natomiast, protokołem oględzin motocykla (k. 5 – 6), w którym nie opisano szczegółowo uszkodzeń pojazdu.

W toku rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie posłużono się protokołami użycia alkotesterów (k. 10, 11), wskazującymi na stopień trzeźwości uczestników zdarzenia, jak też fachową, bezstronną, wydaną w oparciu o dokumentację medyczną i relacje pokrzywdzonego opinią sądowno – lekarską (k. 42 – 44), wskazująca na charakter i rodzaj obrażeń, jakich R. D. doznał w wyniku zdarzenia.

Wykorzystano również sporządzone przez uprawnione podmioty dane o karalności oskarżonego (k. 49), potwierdzającą jego uprzednią niekaralność.

Mając powyższe na względzie Sąd warunkowo umorzył postępowanie przeciwko A. P. o to, że w dniu 4 marca 2014 r. we W., naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, spowodował nieumyślnie wypadek w ten sposób, że kierując samochodem osobowym m-ki O. (...), nr rej. (...), a jadąc ulicą (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...), nie zachował należytej ostrożności i nie zastosował się do znaku drogowego A – 7 „ustąp pierwszeństwa”, w wyniku czego na skrzyżowaniu z ul. (...) uderzył w kierującego motocyklem m-ki SAM nr rej. (...), a jadącego ulicą (...) od strony placu (...) w kierunku ulicy (...), w wyniku czego stracił on panowanie nad pojazdem i przewrócił się uderzając w krawężnik chodnika, a następnie słup z oznakowaniem, doznając obrażeń w postaci złamania łuku kulszowo – łonowego prawego miednicy oraz złamania żebra X strony lewej, skutkujących naruszeniem czynności narządów jego ciała na czas powyżej dni siedmiu.

W toku postępowania zauważono, bowiem, że – w świetle wyjaśnień oskarżonego, który od samego początku przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, zeznań świadków oraz opinii biegłych, okoliczności zdarzenia nie budziły wątpliwości.

Mając, zaś, na względzie materiał ujawniony w toku postępowania, zdaniem Sądu uznać trzeba, że wina oskarżonego A. P. nie była znaczna. – Oskarżony kontrolował ruch pojazdów, czego dowodem jest podawane – także przez pokrzywdzonego – zwolnienie przez samochód O. (...) przed wjazdem na skrzyżowanie. W tym czasie, - jak wyjaśniał oskarżony – rozglądał się w prawo i w lewo. Jak jednak wynika z opinii biegłego (k. 102 – 112), czynił to niedokładnie, co już w postępowaniu przygotowawczym rozważał A. P. (k. 60), wskazując, iż nie zwrócił uwagi na to, co działo się przed jego pojazdem w chwili bezpośrednio poprzedzającej wjazd na skrzyżowanie. Zwrócono też uwagę na okoliczność, że A. P. działał nieumyślnie.

Jako nieznaczną ocenić należy społeczną szkodliwość zachowania oskarżonego. – Na tą ostatnią, bowiem, składają się rodzaj i charakter naruszonego dobra, którym w niniejszym przypadku jest życie i zdrowie oraz bezpieczeństwo w ruchu lądowym oraz rozmiary wyrządzonej szkody. Rozważyć, zatem tu należy charakter i rodzaj odniesionych przez pokrzywdzonego obrażeń, na które w niniejszym przypadku wskazuje opinia sądowo – lekarska, a które sprowadzają się do tzw. „średniego uszczerbku na zdrowiu” (tak też Kodeks karny. Komentarz, aut. J. B., O. G., M. F., M. B., M. B., W. F., E. P., W. R., Z. S., Z. S., R. S., L. T., A. W., L. P., M. K., L. W., P. H., S. H., E. G.-M., M. K., W. K. Polska, W., 2014) i polegają na złamaniu łuku kulszowo – łonowego prawego miednicy oraz złamania żebra X strony lewej, skutkujących naruszeniem czynności narządów jego ciała na czas powyżej dni siedmiu. Wziąć też pod rozwagę należy tu uszkodzenia motocykla, którym poruszał się pokrzywdzony w chwili zdarzenia. Podkreślenia jednak w tym miejscu wymaga okoliczność, iż mianem szkody powstałej wskutek zdarzenia określać można jedynie bezpośrednie skutki zdarzenia, do których nie należy utrata pracy przez pokrzywdzonego i tego konsekwencje (tak też wyr. S.N. z dnia 10 maja 1994 r., WR 75/94, LexPolonica nr 302849).

Nie bez znaczenia dla okoliczności wypadku pozostaje natomiast fakt, iż pokrzywdzony w dniu 4 marca 2014r. nie miał prawa jazdy kategorii A, które to uprawnienia zostały mu cofnięte dnia 22 lutego 2013r. po uzyskaniu negatywnego wyniku egzaminu sprawdzającego kwalifikacje kierowcy.

A. P. nie był w przeszłości karany sędownie. Jego wielokrotnie powtarzana i relacjonowana przez świadków zdarzenia skrucha, natomiast, uzasadnia twierdzenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Uznano, jednocześnie, że okres próby wyznaczony na jeden rok będzie wystarczający dla kontrolowania zachowania oskarżonego.

Mając na względzie, iż kwestie związane z naprawieniem szkody wyrządzonej przestępstwem były przedmiotem postępowania odszkodowawczego, które zakończyło się wypłaceniem na rzecz R. D. łącznej kwoty 18.122,39 zł, Sąd uznał za właściwe – jedynie celem zadośćuczynienia za cierpienia spowodowane związane z przedmiotowym zdarzeniem - zobowiązanie oskarżonego do zapłaty na rzecz R. D. kwoty 1.000 zł tytułem nawiązki.

W związku, natomiast, z postępowaniem karnym, jakie oskarżony wywołał swoim zachowaniem, Sąd zobowiązał go do pokrycia jego kosztów oraz obciążył opłatą, wyrażając, tym samym, przekonanie, że ich uiszczenie nie będzie dla A. P. nadmiernie uciążliwe.